

1500.

От текстове на Библията знам,
Че в рая са били Адам и Ева –
Мъжага млад бил все още Адам,
А Ева е била все още дева.

Но за дърветата се там мълчи –
Незнанието е със плод обилен,
Хранителен и нивга не горчи,
А вкусиш ли го, се усещаш силен.

Те препитавали се с този плод,
Обичали се и били честити,
Защото във безгрижния живот
Не се били намесили парите.

Но ябълка от грешното дърво
Убила краткото им тържество.

1501.

Когато превъзбудените зрители
Крещят на стадиона “Гол!!!”
Те си представят, че са победители,
Качени всички върху общ престол.

По силата на тайна неразкрита
За миг поставят своята съдба
В краката на човека, който рита,
И вливат се в отборната борба.

Едва ли съществува кауза свята,
Която може днес да събере
Дори във името на Свободата,
Такова развълнувано море.

А тези хора, поотделно взети,
Са всички изключително заети.

1502.

Народната любов като представа
Остава в речите да съществува,
Където лесно тя се заслужава,
Когато се продава и купува.

Да, чувствата в пазарното стопанство
Във стока са превърнати отдавна,
С парите във интимно са познанство,
По сила връзката им няма равна.

Народът бедните обича страстно
Ако скоропостижно са умрели,
Богатия той слави гръмогласно
Щом изборите трябва да спечели.

На бедния се обещава лесно
Да влезе гратис в царството небесно.

1503.

Защита чакат мечки и мечета
Чрез чек на някоя богата дама,
Но странно е, че в цялата планета
Защита за човещината няма.

Глупци и мъдреци я възхваляват
И я прославят като добродетел,
Но въпреки това пари не дават...
Да ги подсети никой не се сетил.

И затова е на самоиздръжка
Понастоящем и от памтивека,
Повече женска и по-малко мъжка –
Човещината в служба на Човека.

Не знам дали е права или крива,
Но хубаво е, че е още жива.

1504.

Timeo Danaos et dona ferentes.

(*Virgil, "Aeneid (II, 49)"*)

Обхваща ме душевен смут голям,
Когато чуя колко е полезна
Раздаваната помощ тук и там
И при това напълно безвъзмездна.

Човекът със “безплатния обяд”,
При все че често с право се осмива,
Намира отклик във добрия свят,
Където популярност придобива.

А благодетели по Интернет
На непознати дават милиони,
Обвзети само от любов наглед
За незначителни комисиони...

И под съвременния небосклон
Расте митът за нов Троянски кон.

1505.

Да славя нашата червена власт,
Тъй както правят моите събратя,
Мечтая често, даже и на глас,
За да заслужи по-добра заплата.

За съжаление не ми върви,
Премного и преясни са лъжите,
Ядосана е съвестта, уви,
Със нея тудно ще се спазарите.

Край кьорсофрата със наведен нос
Ще продължавам гладен да преглъщам,
За хората ще бъда тъп и прост,
По-гладен у дома ще се завръщам.

Възможно е дори да се теша,
Че пазя чиста своята душа.

1506.

Разкриваш с талантливия си стил
Картината на своя мир духовен
И аз узнавам с радост, че си бил
В партийния Парнас поет чаровен.

Ти прилагателните не пестиш,
В стиха ти те са с дълги коренища,
Към Партията за да изразиш
Любов, която нищо не насища.

Но Тя за “формалист” те обяви,
Коего е идейна гилотина,
И раната от нея ще кърви
По-силно от година на година.

Но ти си смел герой и любовта
При теб ще надделява над смъртта.

1507.

Подържането на добрата нива
Изисква да се махнат всички бурени,
Реколтата за да остане жива
При ветрове, при мраз и при прижурене.

Заробването ни е с път обратен –
Избива се цветът на цяла нация,
А после през терора всеобхватен
От бурени се ражда демокрация.

И всички стръвни българоубийци
За много векове са ни прочиствали,
Ведно с партийци или византийци,
И често от света са ни отписвали.

Изглежда сред народа сила има,
Невидима, но и непобедима.

1508.

За книги във затвора са лежали
Огромен брой съдания човешки,
Лежали са, но без да са разбрали
Какви са техните престъпни грешки.

А инквизитори горяха книги,
Горяха също автор и читател
Във съпровод на “Господи, прости ги!”
За пред всемилостивия Създател.

От Бог се учат земните тирани,
Но със присъди по-екологични
При тях не клади, брадви са избрани –
Не замърсяват, а са и практични.

За консервирани човешки думи
Нередно е да се хабят куршуми.

1509.

Като студент преписваше безспир
Предимно от прилежното момиче,
Което, за да има класов мир,
Му даваше във листа да наднича.

Той двойките във тройки прероди
По настояване на Комсомола
Пред плахите професорски среди,
Защото РАБФАК бил с партийна роля.

А за природната му тъпота
Градът все още вицове разправя
Но той сега е шеф на “Чистота”
И важен член на градската управа.

Прилежното момиче, от което
Преписваше, поднася му кафето.

1510.

*Петелът към диаманта:
Светиш, ама не се ядеш!*

Със опростачването на народа
Той заживя природосъобразно,
Далеч от “Кой ли автор е на мода?”
И снобското дърдорене напразно.

Кому е нужен днеска Емпедокъл?
Какво бил казал като скочил в Етна?
Той не помага в битката за кокал -
Заветна и дори общопланетна.

Полето пред очите зеленее,
Земята си възвръща красотата
И Слънчо сякаш по-приятно грее,
Когато е олекнала главата.

Това забележително явление
Е резултат на славно управление.

1511.

Повторно дойде, за да ги спаси,
Но юдите не бяха изненадани,
Ликът му фарисеите вбеси
И казаха “Добре дошъл във ада ни!”

Затвориша го в Неговия храм
Сред златните икони на пророците,
Където да си преговаря сам
На любовта към ближния уроците.

И без страданията да пестят
Измъчваха Го зверски без прекъсване
В желанието си да отмъстят
За преждевременното Му възкръсване.

А после Го убиха на площада,
Но не на кръст, а на горяща клада.

1512.

*"Платон ми е приятел, но истината ми
е по-голям приятел."*(Аристотел)

Приятелство и Истина отдавна
Са разделили хората на две –
Едни със Истината богоравна,
А други с “дружбата за векове”.

Приятелството може ли да скрие
Горчива истина във труден час?
И можем ли да оправдаем ние
Лъжата чрез приятелската страст?

Въпросите изплуват из мъглата,
А отговорите ги връщат там...
Къде ли трябва да стои чертата?
Най-точно е изглежда при “Не знам”.

И всяка от страните заявява,
Тя именно че е напълно права.

1513.

С обрати чудновати във езика
Се срещаме премного често тук –
Щом лъже вожд е висша политика,
А просто е лъжец, щом лъже друг.

Това е практика и то типична,
Общоприета не за ден и два,
Донякъде е идеологична
И то при всички земни общества.

Докато има двойствени стандарти
В преценката на явните лъжи
(Едни са хора, други бонапарти)
Светът едва ли ще ни издържи.

Това е твърде лесно да се каже,
Но много трудно е да се докаже.

1514.

Лъжата, слабостта, грехът особено,
Са сенчестата част на личността,
Но често в обществото ни поробено
Човека те прадпазват от смъртта.

Не е ли лесно със ожесточение
Да заклеймиш предателя проклет
В едно посредствено стихотворение,
Съставено в луксозен кабинет?

Какво ли би направил ти, нищожество,
Ако измъчват твоето дете
И хвърлят го на озверяло множество,
За да се гаври колкото си ще?

Желая ти това да ти се случи
И да умреш като пребито куче!

1515.

Най-висша спреведливост за царете
Била би неестествената смърт,
Но в моите приятелски съвети
Съмнява се народът милосърд.

Убие ли сто поданици свои
За “вожд голям” е царят ни готов,
Възможно е да са били герои,
Но не те, той е с божи благослов.

Сто хиляди когато той изтрепе
Според международния език
От славата ще черпи с пълни шепи
И ще заслужи титлата “велик”.

Мизерната му жалка смърт естествена
През дълги векове ще бъде чествана.

1516.

*Някои предпочитат сигурното нищо
Пред несигурното нещо. (Фр. Ницше,
“Извън доброто и злото”)*

В самозадоволяваща се честност
Убежище намират доста люде,
Любуват се на честна неизвестност
И на добронамерени подбуди.

Усещат интелектуална сила,
Примесена със липсата на воля,
А разума мъгла го е обвила
С претенции за ръководна роля.

Те чакат да ги позоват с “Елате!
Водете ни по светлите пътеки
Към бъдещи успехи непознати!”
А тази работа не е за всеки.

Със тези мисли през съня пътуват,
Но после и на яве ги сънуват.

1517.

Президентът на САЩ Дуайт Айзенхауер е имал три срещи с извънземни е разкрил писателят Тимъти Гуд.

Отдавна Всевселенския съвет
Постановил е нашата планета
Да бъде по предвидения ред
За член на Звездния съюз приета.

Най-странният детайл, поне за мен,
Е, че Земята има главна роля
На Санитарен център, уреден
За лудите изпаднали в неволя.

От целия огромен “Млечен път”
Тук освидетелствани ги отправят
Със местни луди да се съберат
И да започнат да ни управляват.

Оказва се, че даже проходящи,
За премиер и вожд са подходящи.

1518.

*От Сталин Хитлер научава, че концентрационните
лагери могат да бъдат производителна сила.*

Идеята на Сталин е била
За робство на научни начала

И който не е бил единодушен
Бил бързо трансформиран във послушен.

Подготвен бил съвсем подробен план
Народът как да бъде призован:

Руснак или арменец-опълченец,
Щом е роднина на невъзвръщенец,

За да постигне със режима мир
Отправян бил по спешност във Сибир,

Където той сред братските народи
Да работи в модерните заводи,

За да постигнат резултат нечут
По пътя на безплатен робски труд.

1519.

Отрича колективната вина
Неискреното наше управление,
Създавайки защитната стена
За страшните партийни престъпления.

Отделното човешко същество
Обаче без защита е оставено –
Отхвърли ли го злоото общество,
Към Оня свят ще бъде то отправено.

Избиват ни, защото сме “булгар”,
Евреи, азиатци, негри, цигани,
По волята на смахнат господар,
Възмездие уверен, че постига ни.

Невинни сме! - Това е лоша слава!
Тя участва ни само утежнява.

1520.

*Четирима футболисти в Англия получават
по над 200 000 лири седмично.*

Така започва общата инфлация
На нравите и на душевността,
Щом интересите на цяла нация
Стоят пред празна футболна врата.

Ритникът върху топката с умения
Безспорно трябва да се заплати,
Но колко ли научни учреждения
Ритникът силен ще осироти?!

Парите в спорта придружават славата,
А във науката се бавят цял живот,
Защото убедена е държавата:
Гладът е към откритията вход.

Ако нещата все така вървят
Ще има още гнилост в този свят.

1521.

Какви ли не природни красоти
Да гаят погледа ни са готови!
Те ни сближават с нашите мечти,
Очистват ни от градските отрови.

Но нужни са отворени души
Без страшните окови на тъгата
Преди робията да съкруши
Способността да видим красотата.

За роба просто камъни безкрай
Са планините горди величави,
Не вижда в тях той нито “земен рай”,
Нито опора на доброто здраве.

Той иска да погледне красотата
През ведрите очи на Свободата!

1522.

Сметта е за мухата благодат,
Която щастие й обещава,
Това е нейният прекрасен свят
И той напълно я задоволява.

Но щом Човека – висше същество,
Намира в кофите за смет прехрана,
Объркано е нашто общество,
Не е лечима неговата рана.

И страшно униженият Човек –
Не гражданин, а само скромен жител,
Живее във Космическия век
Със право да избира свой мъчител.

Навярно чака с устрем да се втурне
И да гласува в изборните урни.

1523.

*“Да живее Народната милиция –
единствената опора на Народната власт!”
(Деветосептемврийски лозунг)*

Страната е заключена кутия
Със етикети от бодлива тел,
Наблъскани сме в нея всички ние,
Седим във мрак без избор и без цел.

Интелигентността е заменена
От див предохранителен терор -
За личност, от доносник набедена,
Изпращат ни със хиляди в затвор.

“Невъзвръщенец” е зловещо слово,
Роднините втрещяват се от страх,
А после тях наказват ги сурово –
И тях, и хората около тях.

Човекът е заложник за Човека
На робството по страшната пътека.

1524.

Маркс доста нежно ме сравнява с възел
В междучовешките ни отношения
И завещава този странен пъзел
На мен и искрените ми съмнения.

Напразно питах кой ще ме развърже,
Защото отговорът бе мълчание,
А свободата ми не дойде бърже,
Каквото беше моето желание.

Наложи се със собствените сили
Да тръгна срещу общото робуване,
А след като ме бяха победили,
Естествено бях обвинен в бунтуване.

Но щом нещата все така вървят,
Ще се развържа чак на Оня свят.

1525.

На адски черен хумор ми пролича:
“Врагът избива мирно население.
За нашите такъв грях се отрича,
Това е вЪн от всякакво съмнение.”

Войната (фактор, който озверява)
Засяга всичките националности,
Пощада, жалост, прошка, не признава,
Това за нея само са баналности.

Обезчовечването на Човека
Преварва ангелите при воюване,
За тях оставя работа нелека –
Да уредят задгробното добруване.

Набързо с грижи мъртвите почитат
И после към Небето пак отлитат.

1526.

Цинизмът? – Той е честност на мръсника,
Когато трябва да се оправдава
за своята продажна политика
И наглостта на помощ призовава.

А “Маскари сме всички, но единни!”
е най-удобната формулировка,
С която днес червени, жълти, сини
Невинност търсят с обща маскировка.

Така те крият образите мръсни
Чрез тезата за обща мръсотия –
Мръсникът до мръсника като лъсне
Възкликва: “На една софра сме ние!”

Цинизъм, комунизъм, с извинение,
Са помежду си близки по значение.

1527.

Днес новата алхимия не спи,
От комунисти прави богаташи,
В разкош безпримерен ги потопа,
Но при условие, че те са НАШИ.

Рабинович, Аврамович, кога
Са мислили, че със вълшебен жезъл
Ще се окажат важна част в кръга,
Където простосмъртен не би влезъл?!

Със миналото техният развод
Се трансформира във богата мина
И там многострадалният народ
Ги позлатява не една година.

А Сталин в ада някъде вопие:
“Бе нужно още много да избия!”

1528.

На политическите идиоти
Отгде извира увереността?
За нежни демократи и деспоти
Надеждно упование е тя.

Най-много самохвалството помага
За нейното укрепване безспир
И то най-планомерно се прилага
С успех по време на война и мир.

Как всеки ден при тях е плодотворен,
Изпълнен с възхитителни дела!
Недъзите премахвали из корен
И на Доброто давали крила!

С лъжите си народа претоварват,
А по-големи идиоти вярват.

1529.

Във вечността потъват очевидците –
На спомените живата вода
И вместо тях остават историците,
Да съхраняват тяхната следа.

Те замениха робството с владичество
На първи секретар или султан,
Наричай го другар или величество,
Но да му бъдеш роб си ти призван.

Прекъсва се пътеката на спомена,
Засипва е на Времето прахът,
Товарът на жестокостта огромен е,
А още по-огромен е страхът.

Съвременност душите ни обсебва
И миналото лесно тя погребва.

1530.

Освен войната има ли друг начин
За безопасни човекоубийства? -
Намирам отговора еднозначен
Сред тогите на днешното съдийство.

Шофьорите-убийци получават
Присъди в мнозинството си условни,
Особено щом склонни са да дават
Пари по обичаите съсловни.

За близките на жертвите да плачат
Се разрешава на Темида в храма,
Там гдето злобно смее се палачът,
А правосъдието е измама.

И продължават траурните шествия
На родните транспортни произшествия.

1531.

Показват често себе си поетите
В изповедално тъжно настроение,
Душевния им трепет да усетите
И техните възвишени копнения.

Как сутрин те запалват си цигарата
След, а понякога и преди, банята
И как със Времето са в надпреварата
Когато сипват си вода от каната.

Потънали във битово безредие,
Те преживяват шеметно страдание
И смело го превръщат във трагедия
Или във фарс по собствено желание.

За тях каквото зло и да е казано,
Местото им в Парнас ще е запазено.

1532.

В редицата на чакащите щастие
Човеците с надежда се тълпят
И всеки има право на участие
Във този чуден безнадежден свят.

Не са достатъчни за всички дажбите
Във неприкосновенния запас
И затова навред ширят се кражбите,
Организиращи от всяка власт.

От преголямото стълпотворение
По даден от Съдбата кобен знак
Излизат някои от обращение
И никога не се завръщат пак.

Но нов поток във нея щом се влива,
Редицата остава вечно жива.

1533.

Слова със мощ, макар без смисъл,
Безспорно има, казва Валерй...
Но повече Човекът е изписал
Нито със смисъл, нито с мощ дори.

Те произвеждат се завидно бърже
Във умопомрачителен тираж –
Щом недомислието се подвърже,
То вдъхва на писателя кураж.

И нови недомислия начева,
Защото никой няма да го спре,
Дори Син Божи със Светата Дева
Му казват, че той справя се добре.

Прекъсва му към писане страстта
Единствено скоропостижността.

1534.

С любов към Истината се стремя
В борба с несправедливостта поредна,
Но кой човек по цялата Земя
Би я приел във случай, че е вредна?!

Той истините си ще раздели
По степента на тяхната изгода
И после ще установи дали
Са в унисон с човешката природа.

Горчи общоприетият морал,
Щом се засяга интересът личен,
Това навярно всеки би признал,
За да го смятат за човек практичен.

Но по внушение от Нещо свише
В учебниците често друго пише.

1535.

Предателствата се ценят различно
Според общественото им значение
И ценоразписът периодично
Търпи инфлационни изменения.

Най-скъпи са душите на царете,
Макар че няма липса на предлагане,
Ще трябва в брой парите да дадете
Без такси и без данъчно облагане.

Той, царят, е съгласен да предава
Отделно или общо своите жители
И ако трябва цялата държава
На своите богати покровители.

А после до последния си ден
Е с царска пенсия обезпечен.

1536.

Голямо пролетно поевтиняване
На дипломи от всякакъв размер
Е ценен начин за преобразяване
Глупака в доктор или инженер.

Купуват се, защото предварително
Се кандидатства за престижен пост
И всъщност няма нищо удивително,
Че кандидатът е завидно прост.

Той глупостта изкупва с послушание,
Най-важният хормон за всяка власт,
А дипломата му е основание
Да има тежест неговият глас.

Чрез него се избавя от беда,
Умеейки кога да казва “Да”.

1537.

Човекът трябва да е благодарен
На себе си, че е все още жив
Във този свят, опасно претоварен
С червен терор и много експлозив.

Той е принуден ловко да лавира
Сред страшните капани всеки ден,
Да се преструва, лъже, комбинира,
И моли, за да бъде опростен.

Умението му да оцелява
Не иска никой тук да оцени
И той полека тъне във забрава,
Възнаграден със ранни старини.

Добра била, разправят, старостта,
Но тя по-кратка е от младостта.

1538.

Жестокостта си да документира
Желае не един палач-любител
И с жертвите си се фотографира
На мъките им щом се е наситил.

Кое поражда тези зли стремежи,
Излагаци човешкото ни племе?
Дали са част от някакви залежи
Във мозъка от пещерното време?

Не вярвам. Със любов да се убива
Е рядка болест в цялата Вселена –
Цивилизационна или дива,
За хора тя е предопределена.

Но засега от целия народ
Тя пази в тайна своя произход.

1539.

Падението на един народ
От неговия премиер започва
И той, подобно на отровен плод,
Отравя всяка плодородна почва.

В началото бе полудив селяк,
А после се марксисти изредиха,
С провалите вървахме смело в крак,
Но за успехи ги провъзгласиха.

Замести ги необразован цар,
Гордеещ се със чуждите езици,
Беязан свише да е господар
И с реч догоре пълна със чуждици.

Сега след неминуемата криза
Ще трябва Бог за премиер да слиза.

1540.

Навред едновалентните професии
Създават доход и добър живот,
Уреждат се чрез тях научни сесии
През все по-краткотраен период.

Нима не буди общо възхищение,
Че някой станал е шекспировед!
Във Шекспировите произведения
Научни титли крие всеки ред.

А гьотеведите са институция
С отдели, подотдели и бюджет,
Където ежегодната продукция
Затрупва гениалния поет.

По техния добре утъпкан път
Рояци гьотверени ще вървят.

1541.

Дали наличността на подлеците
Сред разните народности е равна?
Въпросът заннимава мъдреците
И отговорът им е “Да” отдавна.

Но празнина че има се оказа
В разпределението им по време
И в нея затова реших да вляза
Без оглед колко труд ще ми отнеме.

Проучих историческите данни,
Използвайки най-точните методи
Един пропуснат век да не остане
И само Истината да ме води.

Едва ли можеше да се очаква,
Но подлостта оказа се еднаква.

1542.

За издевателствата над жените
Едва ли някой нявга ще плати...
На цялата планета със парите
Дали ще се откупим аз и ти?

Жената страда за невинността си
От сътворението си до днес,
За да се жертва пред иконостаси
На мъжкото понятие за чест.

За свободата кой ли не “воюва”,
Но никога за *нейна* свобода,
За женска свобода не ще да чува
Защитникът на бога и реда.

Така ще е докато сган безока
Я възприема само като стока.

1543.

Здравеопазването ме привлича!
Проучвам го със скромните си сили
И виждам - то на властите прилича,
Които някога са го родили.

Пред болестите всичките сме равни,
Но равенството наше тук приключва...
Разделят ни на прости и на главни,
Лечебната система щом се включва.

Кого от нас Смъртта ще изпревари
Решава комитет хуманитарен,
А покрай липсата на авоари
Най-бедният е първи изпреварен.

Системата, за да функционира,
Привидно се безспирно реформира.

1544.

*Когато един пост е ненужен,
наричат го “представителен”.*

Не знам да има длъжност по-излишна
От тази на Държавния Глава,
Излишността ѝ е цялогодишна
И извънредно скъпа при това.

В способността му нищо да не прави
Във помощ му е многочислен щаб
От юначаги със завидно здраве,
Лапачи яки на народен хляб.

А любовта към бедната Родина
Не ги оставя ни за миг в покой,
Разнасят я у нас и във чужбина
И всеки чувства се като герой.

Патриотизмът им е дълг почтен,
Но двойно по-почтен, щом е платен.

1545.

*Унгарският президент Пал Шмит
Е станал доктор чрез плагиатство.
(Според вестниците + БТА)*

Един широк кръг недоразумения,
Приемани на подбив за наука
Изпълва шарен куп произведения
И търси сред науките сполука.

Политология? – Авторитетно е!
Това престижно словосъчетание
Съкровище от глупости безчетни е,
Събирани без ум, но със старание.

Жреците ѝ са като кукувиците,
От тук – от там по нещо присвоявали,
Предлагали са го на политиците
И те във докторати го преправяли.

Той може да е долен плагиат,
Но президент е и е с докторат!

1546.

*Бюджетът на Големия Адрон Колайдер
Край Женева е девет милиарда долара.
(Уикипедиа)*

В Сомалия сред гладните райони
Просвета търсят бедстващите хора
И в конференции за Хигс-бозони
Се струпват масово и без умора.

Децата със подпухнали кореми
Следят със силен трепет новините
Дали не е дошло най-последно време
Частиците на Хигс да са разкрити.

И тази мисъл вечер ги приспива,
Поглъща им изцяло интереса,
А после благотворно доразвива
На просвещаването им прогреса.

Навярно скоро даже със закон
Гладът ще е заместен с Хигс-бозон.

1547.

Откакто Хитлер беше слязъл в ада
Тук нямаше такова оживление,
На дяволите черната грамада
Изпитваше небивало вълнение.

Работните казани със катрана
До блясък бяха всичките излъскани
И без почивка беше всяка смяна,
А пътищата със парфюм напръскани.

Дори от своя замък Сатаната,
Излезе със приветствено възвание
Да бъде гостът идещ от Земята
Посрещнат със тържествено внимание.

Какъв бе този празник синодален? –
При тях пристигаше самият Сталин.

1548.

След избухването на демокрацията броят на политическите партии в България надхвърли 300.

Човечеството докато расте
Единодушието намалява
И тази странност да се отчете
Налага се и в нашата държава.

Познавам доста малки общества,
Обединени от една идея,
А тя се главно състои в това,
Да вижда всеки себе си във нея.

Но въпреки взаимните хвалби
Накрая разнобойт ги спохожда –
Все някой някого ще наскърби,
Щом стане дума кой да бъде Вожда.

И затова най-здрава в този век
Е партията от един човек.

1549.

Апостолите на Исус Христос -
На вярата реалните строители...
Нарекоха Човек небесен гост,
Не той на тях, а те са му учители.

И вярващите знаят своя Бог
Според евангелските описания,
Превърнали се във свещен урок,
Но с трудно защитими основания.

Зачатъкът на новия морал
Е затъмнен с мита за възкресяване,
А той това да беше само дал,
Достоен би бил за обожествяване.

Наивните църковни съчинения
Мъглата ще ги пази от съмнения.